

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽ/6/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010037
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2013
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010037.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci navrhovateľky: MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o., Bratislavská 1/a, Bratislava, IČO: 31 444 873, zast. spoločnosťou ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA, s.r.o., Trnavská 11, Bratislava, IČO: 36 857 769, v mene ktorej koná Mgr. Zuzana Zlámalová, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisii, Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/10/2012 zo dňa 6. marca 2012, konajúc o opravnom prostriedku podanom navrhovateľkou, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/10/2012 zo dňa 6. marca 2012 podľa § 250j ods. 2 písm. d/ v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. z r u š u j e a vec jej v r a c i a na ďalšie konanie. Odporkyňa j e p o v i n n á nahradiť trovy konania vo výške 489,06 € v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, k rukám právnej zástupkyne žalobkyne.

Odôvodnenie

Rozhodnutím č. RP/10/2012 zo dňa 6. marca 2012 odporkyňa rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Zákon“) tým, že v dňoch 7. decembra 2010 o cca 18:40, 18. decembra 2010 o cca 20:51, 22. januára 2011 o cca 21:33, 22. januára 2011 o cca 21:53, 18. októbra 2010 o cca 14:34, 22. januára 2011 o cca 20:10, 22. januára 2011 o cca 20:36, 12. februára 2011 o cca 10:58, 7. januára 2011 o cca 20:32, 13. januára 2011 o cca 21:29, 18. decembra 2010 o cca 13:12 a cca 21:29, 18. decembra 2010 o cca 12:33 a o cca 22:47, 26. decembra 2010 o cca 19:24, 19. decembra 2010 o cca 17:45 a o cca 19:30, 5. marca 2011 o cca 22:33, 7. marca 2011 o cca 19:50, odvysielala reklamné šoty na rozličné lieky, pričom v dôsledku krátkej dĺžky zobrazenia uvedených textových informácií nebolo zabezpečené, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku, za čo jej uložila pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ Zákona vo výške 43 147 €.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa, riadiac sa právnym názorom vysloveným v predchádzajúcich zrušujúcich rozsudkoch tunajšieho súdu, uviedla, že ak má správny orgán postupovať analogicky podľa

§ 122 ods. 10 Trestného zákona, je potrebné, aby analogicky postupoval aj pri vymedzení okamihu prerušujúceho jednotu skutku. Možno teda s prihliadnutím na § 122 od. 13 Trestného zákona konštatovať, že skutok, ktorý je spáchaný po doručení oznámenia o začatí správneho konania, už nebude čiastkovým útokom pokračujúceho deliktu, ale pôjde o nový správny delikt resp. o čiastkový útok nového správneho deliktu. Rovnako v súlade s právnym názorom vysloveným tunajším súdom v skorších rozsudkoch odporkyňa uložila za uvedené čiastkové útoky jednu sankciu.

Odporkyňa ďalej uviedla, že zo záznamu všetkých predmetných šotov ako aj z ich prepisu/popisu (v napadnutom rozhodnutí podrobne uvedeného), vyplýva, že obsahovali vizuálnu výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku ako aj odporúčanie poradiť sa o použití lieku s lekárom a lekárnikom. V § 33 ods. 4 písm. a/ Zákona nie je uvedené, či výzva na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku má mať vizuálnu, verbálnu alebo vizuálno - verbálnu podobu, avšak z rozhodovacej praxe odporkyne ako aj judikatúry tunajšieho súdu vyplýva, že pokiaľ je vysielateľom zvolené vizuálne spracovanie predmetnej výzvy, je potrebné, aby text takejto výzvy bol dostatočne výrazný a čitateľný, aj s prihliadnutím na jeho grafické spracovanie a pozadie, na ktorom je zobrazený tak, aby bolo možné, pri (normálnych) priemerných schopnostiach čítania prečítať celý text výzvy počas doby, po ktorú je zobrazený na obrazovke. Jednoznačná a zrozumiteľná výzva je taká, ktorá nevyžaduje zvláštne sústredenie sa priemerne vnímavého diváka, pokiaľ je zvolené vizuálne spracovanie, musí byť text výzvy dostatočne výrazný a čitateľný a musí byť na obrazovke zobrazený dostatočne dlhú dobu tak, aby aj pri bežnej (priemernej) rýchlosti čítania bol jej text čitateľný.

V súvislosti s dĺžkou zobrazenia informácie odporkyňa uviedla, že túto nie je možné určiť paušálne. Pre posúdenie otázky, či je výzva zobrazená dostatočne dlhý čas, je potrebné skúmať viaceré kritériá, ako je veľkosť a umiestnenie písma jej textu, či je text zobrazený samostatne alebo je zakomponovaný v rámci komplexnejšej (dlhšej) textovej informácie, v ktorej si ju divák v krátkom čase nemusí stihnúť všimnúť, kontrast farby písma textu a podkladu, na ktorom sa tento text nachádza a tiež skutočnosti, či pozornosť diváka pri zobrazení výzvy nerozptyľuje dej resp. iné informácie vysielané v rámci reklamného šotu. Paušálne kvantifikovať jednotlivé hodnoty uvedených kritérií nie je možné, nakoľko to, či priemerný divák dokáže výzvu prečítať bez zvláštneho sústredenia, závisí od ich kombinácie. Je zrejmé, že na prečítanie výzvy, ktorá bude zobrazená v strede obrazovky ako samostatná informácia veľkým písmom, bude postačovať aj čas, za ktorý by tú istú výzvu, pokiaľ by bola zobrazená drobnými písmenami a bola súčasťou dlhšieho textu umiestneného na dolnej časti obrazovky prečítať nebolo možné. Vysielateľ je povinný zohľadniť všetky uvedené kritériá, a to najmä veľkosť písma a čas zobrazenia výzvy tak, aby bol priemerný divák danú výzvu schopný prečítať bez zvláštneho sústredenia. V ďalšej časti odôvodnenia sa odporkyňa zaoberala posudzovaním jednotlivých čiastkových útokov pokračovacieho správneho deliktu, pričom pri každom z nich uviedla, časový úsek zobrazenia, ktorý by bol potrebný na to, aby bola výzva jednoznačná a zrozumiteľná, pričom v tejto súvislosti poukazovala na judikatúru tunajšieho súdu sp. zn. 3SŽ/11/2008, 3SŽ/52/2009, 2SŽ/3/2009. Odporkyňa dospela k záveru, že žiadna z predmetných výziev nebola takého charakteru, že by ju bolo možné bez zvláštneho sústredenia diváka prečítať v čase, po ktorý bola zobrazená na obrazovke a z toho dôvodu nezodpovedala zákonnej požiadavke jednoznačnosti a zrozumiteľnosti. Účastníčka konania bola s výkladom odporkyne v tejto súvislosti oboznámená, nakoľko o správnom uplatnení jednoznačnej a zrozumiteľnej výzvy na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku, bola upozornená už rozhodnutiami RL/47/2008, RP/21/2009 a RP/30/2009. Rovnako bola navrhovateľka oboznámená s judikatúrou tunajšieho súdu v tejto oblasti.

K námietkam navrhovateľky ohľadne stanovenia konkrétnych podmienok pre zadávateľov reklamy a ich nerešpektovania klientmi v plnej miere, odporkyňa uviedla, že účastníčka konania bola ako vysielateľka objektívne zodpovedná za obsah svojho vysielania, zodpovednosť za správne delikty nemožno preniesť na klientov, nesie ju výlučne účastníčka konania. Z hľadiska naplnenia skutkovej podstaty predmetného správneho deliktu nie je relevantné, či účastníčka konania prijala určité podmienky, ale či sa tieto reálne dodržiavajú. Účastníčka konania bola za porušenie predmetnej povinnosti už v minulosti viackrát právoplatne sankcionovaná, a preto musela vedieť, že ak vysielanie reklamných šotov na lieky nebude v súlade so zákonnými podmienkami, dopustí sa správneho deliktu. Navyše predložené „technické podmienky na zaradenie reklamy“ môžu pôsobiť len pro futuro, preto na závažnosť predmetného správneho deliktu, ktorého skutková podstata už bola naplnená, nemajú vplyv.

Pokiaľ navrhovateľka namietala množstvo vedených správnych konaní, odporkyňa uviedla, že všetky skutky uvedené v prepise skutkového stavu je v zmysle skorších zrušujúcich rozsudkov tunajšieho súdu posudzovať ako čiastkové útoky jedného pokračujúceho správneho deliktu, za ktorý možno uložiť len jednu sankciu, avšak je zrejmé, že čím viac čiastkových útokov bude takýto delikt obsahovať, tým bude závažnejší.

Ohľadne uloženej sankcie odporkyňa uviedla, že účastníčka konania sa už v minulosti dopustila porušenia § 33 ods. 4 písm. a/ Zákona, preto bolo nutné uložiť pokutu. V dôsledku skutočnosti, že jednotlivé výzvy na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku v predmetných reklamných šotoch neboli jednoznačné a zrozumiteľné, divák sa s ich znením nemohol riadne oboznámiť, a teda nebol naplnený účel ustanovenia § 33 ods. 4 písm. a/ Zákona, ktorým je ochrana spotrebiteľa. Pri určovaní výšky pokuty bolo zohľadnené vyjadrenie účastníčky konania na ústnom pojednávaní, v ktorom prizнала svoju zodpovednosť za spáchanie správneho deliktu a prisľúbila do budúcnosti nápravu. Odporkyňa musela prihliadnuť na fakt, že predmetný správny delikt pozostával až z trinástich čiastkových útokov, čo zásadným spôsobom zvyšuje jeho závažnosť v porovnaní s „bežným“ správnym deliktom. Predchádzajúcimi zrušenými rozhodnutiami bola účastníčke konania uložená sankcia v jednom prípade 4500 € a vo zvyšných dvanástich 3320 €, celkovo 44 340 €, po ich zrušení bola odporkyňa povinná uložiť len jednu sankciu. Ak správny delikt pozostával z 13 čiastkových útokov, ktoré by za iných okolností mohli byť samostatnými správnymi deliktami, je závažnosť takéhoto konania 13krát vyššia, a teda aj pokuta musí byť 13 krát vyššia ako v prípade „bežného“ (nie pokračovacieho) správneho deliktu. V záujme ochrany účastníčky konania pred príliš vysokou sankciou však odporkyňa vychádzala s minimálnej výšky zákonom stanovenej pokuty za predmetný správny delikt, ktorá je vo výške 3319 €, trinásťnásobok tejto sumy je potom 43147 €, čo je o 1193 € menej ako súčet predchádzajúcich pokút uložených zrušenými rozhodnutiami.

K ďalším kritériám ovplyvňujúcim výšku pokuty odporkyňa uviedla, že účastníčka konania je za porušenie zákona zodpovedný bez ohľadu na zavinenie, z posudzovaného skutkového stavu je zrejmé, že šlo o komunikát pripravovaný vopred, a teda účastníčka mala čas a priestor upraviť ho tak, aby nebol v rozpore so Zákonom. Odporkyňa prihliadal aj na to, že navrhovateľka je multiregionálnou vysielateľkou, trvanie jednotlivých šotov na predmetné lieky bolo cca 19,14,19,28,24,20,30,10,20,19,19,30 a 30 sekúnd, počas ktorých nebola zobrazená jednoznačná a zrozumiteľná výzva na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku.

Proti predmetnému rozhodnutiu podala navrhovateľka v zákonnej lehote dňa 10. apríla 2012 opravný prostriedok, v ktorom sa domáhala jeho zrušenia, alternatívne zníženia uloženej sankcie.

Uviedla, že jednoznačnosť odvysielanej výzvy bola daná tým, že sa na obrazovke v rozsahu cca 3-6 sek. na pozadí spotu rozličnými grafickými a farebnými variantmi objavil vizuálne zdôraznený text poučenia, teda jednoznačne bola divákovi daná vizuálne zrejma informácia o skutočnosti, ktorú Zákon vyžaduje. Zrozumiteľnosť bola daná tým, že sa text poučenia zobrazil vizuálne spravidla v dolnej tretine obrazovky, v dostatočnom grafickom rozlíšení od ostatného vizuálneho diania na obrazovke v rovnakom časovom limite a po dostatočne dlhú dobu. Bol použitý bežný a ľahko čitateľný fond písma, písmená boli farebne odlišené. Časový interval zobrazenia textu poučenia bol v celkovom rozsahu cca 3-6 sek z celkového času trvania reklamného spotu v dĺžke 10 - 20 sek, teda trval minimálne jednu tretinu z celkového trvania reklamného spotu.

Navrhovateľka považovala Zákon v časti § 33 ods. 4 písm. a/ za nejasný a nepresný, obsahujúci neurčité právne pojmy - jednoznačná výzva, zrozumiteľná výzva, ktoré umožňujú rôzny výklad a spôsobujú právnu neistotu, pričom v tejto súvislosti poukázala na právny rozbor advokátskej kancelárie JUDr. W. S. pre Radu pro rozhlasové a televízni vysílání zo dňa 11. apríla 2006, týkajúci sa právne neurčitých pojmov a správneho uváženia. Zákon neuvádza, či má byť informácia podľa § 33 ods. 4 písm. a/ vizuálna, verbálna, vizuálna aj verbálna, koľko percent povrchu obrazovky má pokrývať, ako má byť farebne odlišená, koľko percent času z celkového plynutia reklamného spotu má trvať, či má byť samostatným obrazom a v akom vyhotovení a dĺžke trvania, prípadne ďalšie informácie. Stanovuje len požiadavku na jej zrozumiteľnosť a jednoznačnosť obsahovú a vymedzuje len stručné a nedefinované obsahové náležitosti výzvy. Správny orgán sa nevysporiadal s otázkami, ktoré by stanovili kritériá a hranice v nadväznosti na požiadavku § 33 ods. 4 písm. a/ Zákona. Výklad Zákona vzhľadom na jeho neurčitost' a nejednoznačnosť tak musela uskutočniť navrhovateľka, jej snaha viedla k zjednoteniu a

nastaveniu jednotlivých kritérií upravujúcich pravidiel na vysielanie výzvy. Navrhovateľka mala za to, že vzhľadom na gramatické znenie zákona postupuje pri vysielaní reklamných spotov na lieky zákonne, pričom rovnako postupovali aj všetci známi vysielatelia televíznej programovej služby na území Slovenskej republiky vysielajúci rovnaké reklamné spoty na lieky. Prax pri tvorbe obsahu reklám na lieky bola kreovaná prostredníctvom spolupráce a nastavenia pravidiel medzi vysielateľmi a dodávateľmi reklám. Odporkyňa ako orgán zodpovedný za dodržiavanie pravidiel a ustanovení Zákona a vykonávajúci dohľad nad jeho dodržiavaním sa dobrovoľne z tohto procesu vyčlenila a neposkytla vysielateľom žiadne stanovisko k veci, napriek zjavnej snahe navrhovateľky o jednotiaci výklad. Navrhovateľka bola takýmto protiprávnym konaním správneho orgánu postavená do pozície nerovnoprávnosti účastníka konania a vystavená represii zo strany správneho orgánu. Odporkyňa si snahu navrhovateľky o spoločný postup pri stanovení pravidiel pre zabezpečenie výkladu jednotlivých neurčitých právnych pojmov bezdôvodne vyložila ako priznanie podielu viny a všetku zodpovednosť tak kladie na účastníčku konania.

Navrhovateľka ďalej uviedla, citujúc predchádzajúce zrušujúce rozsudky tunajšieho súdu, že odporkyňa nekonala v intenciách týchto rozsudkov a nepodriadila svoj právny názor tam vyslovenému právnomu názoru. Odporkyňa nezačala nové správne konanie, v ktorom by spojila predmetné správne konania do jedného, v konaní pokračovala po doručení zrušujúcich rozsudkov tak, že vydala jedno rozhodnutie vo všetkých trinástich správnych konaniach, teda zjednodušila svoj postup a porušila všetky zásady správneho konania. Navrhovateľka nemala vedomosť o takomto postupe, nie je zjavné, na základe čoho spojila predmetné správne konania, nebolo jej doručené oznámenie o začatí správneho konania alebo o spojení vecí do jedného konania, nemala možnosť sa k veci vyjadriť. Odporkyňa začala správne konania nie postupne, ale súhrne, po odvysielaní celého balíka reklamných spotov za sledované obdobie 3 mesiacov, rozhodnutia boli rovnako vydané súhrne, avšak jednotlivo pre konkrétne odvysielané reklamné spoty. Navrhovateľka mala za to, že odporkyňa mala rozhodnúť o začatí jedného správneho konania za odvysielanie viacerých reklamných spotov na lieky, ktoré spája rovnaká skutková podstata a približne rovnaký termín vysielania a sankcionovať vysielateľa jednou sankciou. Napadnuté rozhodnutie je vzhľadom na formu a spôsob vedenia správneho procesu a výšku uloženej sankcie protizákonné v časti postupu správneho orgánu v procese ako aj v časti uloženia a odôvodnenia sankcie.

Navrhovateľke bola naposledy za porušenie § 33 ods. 4 písm. a/ Zákona právoplatne uložená pokuta vo výške 4000 €. Každá ďalšia následne uložená sankcia za obdobné porušenie zákona musí reflektovať naposledy právoplatne uloženú sankciu a jej výška musí byť riadne odôvodnená. Zásada rovnosti stanovuje povinnosť správneho orgánu v obdobných prípadoch postupovať rovnako, jej porušením prichádza k porušeniu princípu rovnosti účastníkov v obdobných prípadoch pred zákonom a k vzniku právnej neistoty. Uloženie vysokej sankcie považovala navrhovateľka za neodôvodnené čo do výšky a nelogické, pričom takto uložená pokuta neplní výchovnú alebo preventívnu funkciu, ale výlučne represívnu.

Pokiaľ ako kritérium pre uloženie vysokej sankcie odporkyňa uvádzala závažnosť správneho deliktu, navrhovateľka toto nepovažovala za dostatočné v nadväznosti na odôvodnenie a výklad pojmu zrozumiteľnosť a jednoznačnosť výzvy. Trvanie a následky správneho deliktu ako kritérium použité pri ukladaní pokuty považovala navrhovateľka za nezrozumiteľné a irelevantné, rovnako v nadväznosti na neurčitosť použitých právnych pojmov. Navrhovateľka nemala vedomosť o tom, čo odporkyňa považovala za dostatočne časovo zrozumiteľné a jednoznačné v nadväznosti na rozsah reklamného spotu, ak ako argument na zdôvodnenie uloženej sankcie uviedla dĺžku trvania jednotlivých spotov.

Záverom navrhovateľka uviedla, že odporkyňa, v rozpore so zrušujúcimi rozsudkami tunajšieho súdu, neurčila kritériá používané pre stanovenie dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie, ani neurčila hranice, v ktorých by sa vysielateľka mala pohybovať, a to ani písomne ako súčasť rozhodnutia ani do dňa podania opravného prostriedku.

K podanému opravnému prostriedku sa podaním zo dňa 24. apríla 2012 vyjadrila odporkyňa tak, že navrhla napadnuté rozhodnutie potvrdiť, alternatívne, ak najvyšší súd dospeje k záveru, že uložená sankcia bola príliš vysoká, zmeniť tak, že pokutu zníži a vo zvyšnej časti potvrdí.

Okrem dôvodov uvádzaných v napadnutom rozhodnutí, odporkyňa uviedla, že nesúhlasí s tvrdením navrhovateľky, že bol použitý bežný a ľahko čitateľný fond písma a písmená boli farebne odlišené, nakoľko pri každej z trinástich výziev bol použitý drobný text, výrazne menší ako reklamný text, v niektorých prípadoch bola viditeľnosť znížená aj z dôvodu nízkeho farebného kontrastu textu s pozadím.

Text zobrazený drobnými písmenkami po dobu niekoľko sekúnd v dolnej časti obrazovky nemožno považovať za jednoznačný a zrozumiteľný, pričom dôvody boli pre každý z trinástich čiastkových útokov uvedené v napadnutom rozhodnutí. Je irelevantné, aká je relatívna dĺžka trvania zobrazenia výzvy k celkovej dĺžke trvania reklamného spotu, podstatné je, či je dĺžka trvania zobrazenia výzvy dostatočná na to, aby ju divák vedel stihnúť prečítať.

K tvrdenému použitiu neurčitých právnych pojmov odporkyňa uviedla, že za porušenie predmetného zákonného ustanovenia bola navrhovateľka už trikrát právoplatne sankcionovaná (uvedené aj v napadnutom rozhodnutí), a napriek uvedenému opätovne odvysielal výzvu rovnakým spôsobom, aký tieto skoršie rozhodnutia označili za nezákonný. S navrhovateľkou tvrdenou právnou neistotou nemožno súhlasiť, nakoľko jej muselo byť zrejmé, že ak sa opakovane dopustí konania obdobným spôsobom ako v predchádzajúcich prípadoch, bude opätovne sankcionovaná.

Ďalej odporkyňa uviedla, že výklad právnych predpisov realizuje aj regulovaný subjekt, avšak záväzne vykladať právne neurčité pojmy je úlohou správnych orgánov resp. súdov. Výkladové pravidlá pre jednotlivé ustanovenia Zákona tvorí odporkyňa a správne súdy svojou rozhodovacou činnosťou, nie navrhovateľka svojou vysielacou praxou. Výklad vysielateľky musí byť v medziach rozhodovacej praxe odporkyne a judikatúry správnych súdov. Odporkyňa nemá žiadnu kompetenciu, na základe ktorej by mohla alebo bola povinná vydávať dokumenty obsahujúce výklad jednotlivých ustanovení Zákona. Obdobne ani súdy nie sú povinné resp. oprávnené na základe žiadosti subjektov práva podávať záväzný výklad jednotlivých noriem prostredníctvom stanovísk. Navrhovateľka bola s výkladom § 33 ods. 4 písm. a/ Zákona oboznámená prostredníctvom predchádzajúcich rozhodnutí.

Odporkyňa nespochybnila, že klienti navrhovateľky (zadávatelia reklám na lieky) porušili zmluvné podmienky. Zodpovednosť z tohto porušenia je súkromnoprávna, ktorej namietanie je vecou navrhovateľky v súkromnoprávnom konaní. Navrhovateľka nesie za obsah svojho vysielania objektívnu zodpovednosť, odporkyňa nemôže za správny delikt sankcionovať zadávateľov reklám, ale len samotnú navrhovateľku a rovnako nemôže ani uložiť z tohto dôvodu nižšiu pokutu. Priznanie viny navrhovateľkou vyplývalo priamo zo zápisnice z ústneho pojednávania. Odporkyňa pri určovaní výšky sankcie nemohla prihliadnuť na príslub sankcionovaného subjektu, že prijal opatrenia, ktoré zabezpečia dodržiavanie zákona a navyše táto snaha môže pôsobiť len pro futuro a nemá žiadne vplyv na posúdenie závažnosti už spáchaného deliktu.

K namietanému nezačatiu nového správneho konania, odporkyňa uviedla, že zo zrušujúcich rozsudkov nevyplývala požiadavka začať nové správne konanie, za nezákonný postup bolo považované uloženie viacerých sankcií za jeden tzv. pokračujúci správny delikt. Nakoľko správny poriadok nepozná inštitút spojenia správnych konaní, v danom kontexte bolo potrebné rozumieť vydanie jedného rozhodnutia, ktorým bude uložená jedna sankcia za všetky čiastkové útoky. Podstatou správneho trestania pri pokračovacích správnych deliktoch nie je vedenie jedného spojeného konania, ale uloženie jedného trestu jedným rozhodnutím, ktoré sa môže týkať viacerých formálne a procesne samostatne vedených konaní. Pokiaľ navrhovateľka tvrdila, že jej nebolo zrejmé, na akom základe boli predmetné správne konania spojené, odporkyňa uviedla, že dôvodom spojenia boli práve viazanosť právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v zrušujúcich rozsudkoch. Navrhovateľka vo všetkých správnych konaniach sa vyjadrila písomne ako aj na ústnom pojednávaní, preto nebol dôvod, aby bola opätovne vyzvaná na vyjadrenie sa k predmetu konania.

Ohľadne námietok týkajúcich sa uloženej pokuty a jej výšky, odporkyňa okrem dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, poukázala na to, že sa predmetný správny delikt Zákon umožňuje uložiť sankciu až do výšky 165 969 €, teda uložená sankcia je len v približne jednej štvrtine zákonom stanovenej sadzby. Ťažko si možno predstaviť za aké iné porušenie § 33 ods. 4 písm. a/ Zákona by bolo možné uložiť tak vysokú sankciu, keď nie za opakované porušenie multiregionálnym vysielateľom obzvlášť závažným spôsobom (13 čiastkových útokov), a to aj napriek skutočnosti, že z predchádzajúcich rozhodnutí musel vedieť, že jeho konanie je správnym deliktom. Spáchaný správny delikt mal charakter pokračovacieho správneho deliktu tvoreného až trinástimi čiastkovými útokmi, čo podstatným spôsobom zvýšilo jeho celkovú závažnosť, preto aj sankcia musela byť logicky vyššia ako v poslednom právoplatnom prípade, kedy sa jednalo o „bežný“ správny delikt. Ak subjekt spáchal delikt, ktorý je trinásťkrát rozsiahlejší a závažnejší ako predchádzajúci spáchaný delikt, aj sankcia bude trinásťkrát vyššia. Správnosť takéhoto spôsobu výpočtu sankcie je o to zrejmejšia, že v predmetnom prípade sa jednalo o mediálnu komerčnú komunikáciu - reklamu. Ak mala vysielateľka z vysielania

reklamy určitý zisk, v prípade 13 reklám na rôzne produkty bude tento zisk 13 krát vyšší. Ak by bola uložená výlučne v nadväznosti na predchádzajúcu právoplatnú sankciu, uložená sankcia by v žiadnom prípade neplnila preventívnu sankciu a vôbec by nereflektovala skutočnosť, že v danom prípade mala navrhovateľka trinásťkrát väčší zisk. Sankcia blízka dolnej hranici zákonom stanoveného rozpätia by nezabezpečila individuálnu prevenciu, nakoľko by navrhovateľku neodradila od opätovného páchania tohto deliktu v budúcnosti. V súvislosti s výpočtom výšky pokuty poukázala odporkyňa na rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 3SŽ/15/2008. Pri ukladaní sankcie bola použitá správna úvaha, ktorá bola podrobne vysvetlená, pričom neodporovala zásadám logického myslenia a nebola v rozpore so Zákonom.

Odporkyňa ďalej uviedla, že pokiaľ bola odvysielaná krátka reklama na liek (napr. 5-10 sekúnd) bez riadnej výzvy podľa § 33 ods. 4 písm. a/ Zákona, tento delikt bude menej závažnejší ako keď reklama na lieky bez riadnej výzvy trvá dlhšie (napr. 45 sekúnd), keďže pri dlhšie trvajúcej reklame je spotrebiteľ vystavený reklamnému tlaku bez riadnej výzvy po dlhší čas. V danom prípade šlo o priemerne dlhé spoty, a preto ich dĺžka nemohla byť použitá ako argument pre zníženie sankcie, keď ako základ pre výpočet sankcie bola použitá minimálna resp. dolná hranica Zákonom stanovenej výšky sankcie.

Záverom odporkyňa uviedla, že v zrušujúcich rozsudkoch nebola nastolená požiadavka absolútnej presnosti určenia času potrebného na zobrazenie výzvy podľa § 33 ods. 4 písm. a/ Zákona, keďže vzhľadom na charakter predmetnej povinnosti to nie je objektívne možné. V napadnutých rozhodnutiach bola uvedená aj možnosť realizovať výzvu slovne, nakoľko pri takomto spôsobe plnenia zákonnej povinnosti je zrejmé, že požiadavka jednoznačnosti a zrozumiteľnosti bude riadne splnená. V prípade výzvy realizovanej textovou formou je potrebné posúdiť všetky relevantné kritériá individuálne na každý prípad. Odporkyňa skúmala výzvu v zmysle § 33 ods. 4 písm. a/ Zákona v každom z trinástich šotov, pričom ku každej výzve uviedla, koľko sekúnd by mala vzhľadom na všetky relevantné kritériá trvať. Vymedzila hranice, v ktorých sa má navrhovateľka v budúcnosti pohybovať, aby mohla rozumne predvídať právne následky svojho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 64 ods. 6 Zákona) napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo preskúmal v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na nariadenom pojednávaní dňa 30. januára 2013 dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť a vec vrátiť odporkyni na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O. s. p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 250l ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 250l ods. 2 O. s. p., pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250q ods. 2 O. s. p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O. s. p., súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že odporkyňa ukladala sankciu za pokračujúci správny delikt. Sama odporkyňa v tejto súvislosti poukazovala na § 122 ods. 13 Trestného zákona a analogicky

odvodila, že skutok, ktorý je spáchaný po doručení oznámenia o začatí správneho konania, už nebude čiastkovým útokom pokračujúceho deliktu, ale pôjde o nový správny delikt resp. o čiastkový útok nového správneho deliktu. Túto analógiu však žiadnym spôsobom nespresnila.

Nie je zrejmé, ktoré oznámenie o začatí správneho konania brala do úvahy odporkyňa, keď konania o jednotlivých čiastkových útokoch sa začali dňa 15. februára 2011 (doručené účastnícke konania dňa 1. marca 2011), 15. marca 2011 (doručené účastnícke konania dňa 30. marca 2011), 29. marca 2011 (doručené účastnícke konania 12. apríla 2011), 12. apríla 2011 (doručené účastnícke konania dňa 26. apríla 2011), 26. apríla 2011 (doručené účastnícke konania dňa 9. mája 2011), pričom v skutkovom opise skutku boli zahrnuté aj čiastkové útoky zo dňa 5. marca 2011 a 7. marca 2011, teda spáchané po doručení „prvého“ oznámenia o začatí konania. Odporkyňa neuviedla, na základe akých iných skutočností boli aj tieto uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia, keď odôvodnenie by nasvedčovalo tomu, že čiastkové útoky spáchané po 1. marca 2011 (doručení „prvého“ oznámenia) budú považované za ďalší správny delikt, resp. jeho čiastkové útoky.

V tejto časti považoval najvyšší súd napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a neostávalo mu iné ako ho zrušiť a vrátiť odporkyni na ďalšie konanie. V súvislosti s týmto postupom sa potom najvyšší súd námietkami vznesenými v opravnom prostriedku nezaoberal.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250l ods. 2 O. s. p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O. s. p. tak, že úspešnej navrhovateľke priznal právo na ich náhradu vo výške náhradu spolu vo výške 489,06 € spočívajúcu v

- náhrade za úkony právnej pomoci vo výške podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Vyhláška“), za rok 2012 vo výške 269,58 € (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd vo veci samej - opravný prostriedok /§ 14 ods. 1 písm. a/, b/ Vyhlášky/, vo výške á 127,16 €, režijný paušál k dvom úkonom /§ 16 ods. 3 Vyhlášky/, vo výške á 7,63 €), za rok 2013 vo výške 137,97 € (účasť na pojednávaní /§ 14 ods. 1 písm. c/ Vyhlášky/ vo výške 130,16 €, režijný paušál vo výške 7,81 €), spolu vo výške 407,55 € zvýšenú o DPH v sadzbe 20 %, t.j. 489,06 €.

Odporkyňa je povinná náhradu trov konania podľa § 149 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. uhradiť na bankový účet právnej zástupkyne navrhovateľky, č. ú. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený vo VV., v lehote uvedenej vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.